

Posudek oponenta bakalářské práce
Historie Tělocvičné jednoty Sokol Plzeň V.
Aleš Sutnar

Je vždy potěšující, když si student pro svou kvalifikační práci vybere téma, které je mu osobně velmi blízké, notabene s ambicí zpracovat látku do podoby výroční publikace, pakliže taková dosud není k dispozici. Pro Aleše Sutnara jsou tímto tématem dějiny jedné z plzeňských sokolských jednot, již navštěvuje od dětství a v níž je v současné době činovníkem. Fakt, že tato pobočka svou dějepisnou příručku stále nedisponuje, jeho rozhodnutí podnítil o to více.

Sutnarova práce je rozdělena do osmi kapitol, tematicky i chronologicky. Shodou okolností je to však hned první kapitola, ke které mám nejvíce připomínek, resp. spíš jednu zcela zásadní. Autor zde nastiňuje, pochopitelně, že kompilativně (což nemá být výtka), dějiny sokolského hnutí od jeho počátků do současnosti. Jak je však možné, že si v bakalářské práci (!) vystačuje s povšechnými webovými zdroji typu wikipedie (nic proti ní) a sokolských stránek a zcela ignoruje existenci kvalitní odborné literatury? Kde zůstala Waldaufova stěžejní třísvazková práce (*Sokol. Malé dějiny velké myšlenky*), kde výtečné, byť již zastaralé Jandáskovy *Přehledné dějiny sokolstva*, kde, pro komparaci, dějiny některé z jiných českých/moravských poboček? I z tohoto důvodu je poznámkový aparát v uvedené kapitole zcela tristní a zasluhující si zásadní doplnění. V poznámkách je autor bohužel úsporný i v dalším textu, takže ty ve výsledku dosahují podobného čísla jako standardní seminární práce. Na druhou stranu, při líčení vlastních dějin plzeňské sokolské odnože používá vedle dostupné literatury a rozhovorů s pamětníky (metoda orální historie) zvláště archivní prameny ze samostatného, dosud prakticky nevyužitého fondu v plzeňském městském archivu. Čtenář se tak ve třech kapitolách nejprve dovídá o starší historii plzeňské jednoty (do konce první světové války, ve 20. letech 20. století, ve 30. letech 20. století) a následně o perzekuci Sokola jak v době nacistické, tak komunistické totality, sedmá kapitola nastiňuje nejnovější vývoj. Osobně pak za nejzdařilejší považuji poslední (tj. osmou) kapitolu, v níž se A. Sutnar zabývá spletitými dějinami odznaků „své“ pobočky, na prvním místě praporů. Následují závěr, resumé, seznam pramenů, literatury (ta je skutečně slabá) a elektronických zdrojů (jichž je naopak nestandardně mnoho). Pochvalu zaslouží očividně pečlivě vybrané přílohy, ať už jde o fotografické snímky za starší či mladší minulosti nebo o tabulky, bez nichž se statistické údaje neobejdou. Rád bych vyzvedl rovněž úroveň Sutnarova písemného projevu – je vysoce kvalitní, jeho práce je čtivá a bez zásadnějších pravopisných chyb či stylistických nesrovnalostí (překlep se dá tu a tam odpustit).

Na závěr se tak vskutku naskýtá nerudovská otázka „kam s ním“, jakkoli nepůjde o kredenc, ale o stupeň hodnocení. Pokud by totiž byla lépe zvládnuta úvodní kapitola a zapracována do ní příslušná literatura, pokud by odkazy na zdroje nebyly tak sporé a čtenář se kolikrát nemusel domýšlet, odkud autor čerpal, a pokud by v průběhu nebo ve finále alespoň stručně proběhla komparace vývoje s jinou českou/moravskou pobočkou, nezdráhal bych se práci hodnotit jako výbornou. Takto mi přijde, že její část byla buď „šita horkou jehlou“, nebo (což je snad ještě horší možnost) že autor úvod do problematiky záměrně podcenil. Z toho důvodu mohu předkládanou bakalářskou práci ocenit jen jako **dobrou** a s velkými výhradami ji navrhnout k obhajobě.